

наизглед безначајно: неколико његових познаника га је и посетило у затвору и разговарало са њим као са себи равним и као да се ништа није догодило. Међутим, то мало пажње и тих неколико пријатељских речи успело је да дирне његово срце. У својим исповестима из затвора – у књизи *De profundis* он је забележио да га је тај поступак пријатеља вратио у живот и помогао му да се поново осети човеком. Писао је у тим исповестима: „Љубав је светиња коју треба клечећи узимати“. И на другом месту: „Оно што Христос тражи то је – човечја душа коју Он сравњује са зрном бисера... Христос је први који је људима рекао да треба да живе животом цвећа. . Вајлд је завршио жи-

вот у туђини и немаштини, али је – по сведочанству биографа до краја живота остао са тим светлим мислима и мирно носио овој животни крст.

А све је то учинио само један мали гест пажње који су пријатељи према њему, од свих презреном, показали, учинио је онај тихи глас који је чуо и пророк Илија када је био клонуо духом.

Нека би дао Бог да тај глас чујемо и ми кад на нас наиђу невоље и кад нам буде тешко да се снађемо у животу. И нека би још дао Бог да тај глас и кроз нас проговори људима који су у невољи и на странпутици. Да их тихо и мирно, без жестине, приводимо Богу, Богу мира, љубави и радости.

архимандрит Лазар (Абашидзе) УЧИТИ ДРУГЕ ВЕРИ?

Врло често се данас дешава да они који су поверовали у Бога не живе заиста вером хришћанском, већ разумом усвојивши само поједине аспекте хришћанског учења, препричавају исте ближњима, а да сами заправо и не користе ово богатство. Данас је веома распрострањена појава да читав човек религијски живот започиње и завршава се само у глави, не долазећи уопште до срца. Религијска знања улазе преко слуха, преко разума, човек их интелектуално анализира и промишља, „преводи“ на свој језик и своју меру, и онда их одмах потом износи напоље, као нешто што је плод његовог духовног искуства и самог живота. Али, такво знање, које човек није сам искусио, за које није пострадао и стекао га делатним животом и борбом јесте

празно знање. Човек који се не учи из духовног искуства, него из књишког знања је, по речима преп. Исаака Сиријског, сличан уметнику који, обећавајући воду жедноме, црта воду бојама на зиду. Несрећа је и у томе што онај ко је себе прерано посветио поучавању других сам остаје без духовног плода, јер је страст поучавања других велика препрека да се човек бави собом, да види себе, своје немоћи и да тражи излечење најпре за себе самог.

У основи оваквог неправилног учења других памети опет лежи таштина, надменост и гордост ума. Такође, то могу да буду склоност ка беспосличењу, тежња да човек избегне тежак рад на унутрашњој борби против огреховљеног себе и да овај рад замени лаким – тј. да саветује друге.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАРОГЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЈА

Лк. 4, 22 - 30; зч. 14; Јак. 5, 10 - 20; зч. 57.

+епископ браничевски Хризостом (Војиновић)
ТИХИ ГЛАС

Живео је у Старом завету свети пророк Илија који је био велики ревнитељ Божји у свету. Али, кад је, гоњен од цара Ахава и царице Језавеље, морао да бежи у пустињу и да се крије по пећинама, клонуо је био духом и замолио Бога да му узме душу. Тада му је речено да ће му се на Хориву јавити Господ.

И изиђе пророк на гору Хорив. Тада наиђе страشان ветар који брда, разваљиваше и стене разламаше, како пише у Светом писму, али Господа не беше у ветру. Затим настаде земљотрес, али Господа не беше ни у трусу. Онда наиђе огањ, али Господа не беше ни у огњу. И најзад, после огња дође тихи глас – и то беше Господ (I Књ. о царевима гл. 19). И тај тихи глас подиже пророка из очајања и поврати му веру.

И данас у животу тако бива. Несреће и невоље које сналазе свет мало утичу на људе да постану истински верујући.

Када су на Београд падале бомбе, крстили су се и молили и

Богу завете чинили и они који то никада раније нису радили. Али то су чинили само док је бомбардовање трајало.

То се поновило и за време земљотреса у Скопљу, и за време поплава у Загребу, Поморављу и Подунављу, и за време недавних непогода у Србији и Босни.

– Није у бури Господ.

Дошла је једном у Патријаршију нека чиновница из Београда и замолила да буде разрешена датог завета. Док је путовала прекоокеанским бродом брату у Америку, настала је претпоследњег дана пута страшна бура на мору. Путницима је наређено да узму појасеве за спасавање и дата су им упутства шта да чине ако бродолом наступи. Тада је ова чиновница дала завет, да ако остане у животу неће никада радити петком. Када се ипак све срећно свршило, и када се вратила у Југославију, видела је да тај завет уопште не може испунити, јер све канцеларије раде петком. Питали смо је, зашто је

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

баш такав завет дала. Обично се свет заветује да петком пости, а не да не ради. Одговорила је: „Све је тада било тако страшно да човек сасвим друкчије мисли него у нормалним приликама. Сви смо се молили и заветовали, а највише се молио један официр који нас је ранијих дана уверавао да у Бога не верује“.

Али, прошла је бура, тај официр свакако и даље не верује и смеје се своме страху и ономе што је за време буре чинио. А и ова

да и дан данас вуче десну ногу и не може честито да се служи десном руком, те уместо да ради свој столарски занат, продаје новине у једном киоску. Питао сам: „Па да ли сада слави кад му се то догодило?“ Одговорили су ми: „Не слави“. Вуче мајстор и даље своју полуодузету ногу, али га несрећа није приближила ни Богу ни слави.

Господ није у бури, није у трусу, није у огњу, није у несрећама – Божји је глас тих и мио. И тај тихи

Радост је основни тон у божанској мелодији Новог Завета. Радујте се и веселите се, рекао је Господ. Радост и само радост кључа из речи Спаситељевих, радост из Његових моћних чудеса, радост из Његових моћних откривења Царства Божјега, радост из Његовог васкрсења, радост из Његових обећања. Радост извири и из апостола Господњих. Радост тече реком кроз све војске праведника и угодника Божјих. Црква је носилац аманета радости. Црква Христова једина је радост у свету. Историја Цркве пуна је муке и невоље и гоњења и издајства и крви и зноја. Али радост све гута, све заглашује, све осветљава. Глас радости надвишава све остале гласове. Човече и сине човечји, ако имаш радости, имаш и вере. Умукне ли у теби глас радости, дижи се и поправљај веру у себи.

свешти владика Николај

чиновница, ето, чим се вратила с пута, сама тражи да буде разрешена завета који је у страху дала.

Ни бура, ни страх не приводи истински Богу.

Догодило се пре двадесетак година у једном нашем граду да је неки столар дошавши на Светог Арханђела из радионице кући затекао на столу славски колач и свећу, које су мајка и жена биле припремиле, пошто им је тога дана била слава. Мајстор је гневно бацио колач на под, изломио и изгазио свећу и стао, ван себе од беса, да грди мајку и жену. Догодило се некако да је тог младог човека тих дана ударила кап, тако

глас у души је оно што обраћа људе на пут спасења.

Разговарао сам пре неколико година са једном женом из околине Петровца на Млави. Живела је, вели, не знајући много о Богу, као и већина нашег света, онда јој је једног дана дошла до руку нека побожна књижица. Прочитала ју је и у души јој се разлила нека радост. Онда је прочитала ту књижицу и својима. И у њих је ушао неки мир и нека благост. Прочитала је затим још неколико таквих књига и било је и њој и њенима све лакше и лепше. Изнутра је нешто светлило и грејало душу.

У њеном селу нема цркве, те је

у цркву силазила само оно неколико пута годишње када свет из брдских села долази на причешће. А тада је у цркви ларма, гурање, метеж, те се служба честито и не чује. Гледаш само да се прогураш до олтара и причестиш, па да што пре побегнеш напоље на чист ваздух. Једне недеље је случајно отишла у Петровац. Кад тамо: звоне звона, црква отворена, служи се служба. Ушла је. У цркви тихо, мало света, лепо се служи, лепо пева.

нам – вели – и даље влада онај мир, љубав, милина, радост...“

А све је почело једном малом, танушном књигом. Та је књига била онај Господњи тихи глас.

Крајем прошлог века живео је велики енглески песник Оскар Вајлд. Био је даровит, богат, леп, чувен. Мислио је да му је зато дозвољено да чини све што хоће и чинио је гнусобе које се не могу ни споменути. Када је све превршило меру, новине су почеле писати о

Баво обитава у човеку само до крштења, а после се у њега враћа само када овај пада у грехе. Какав пакао бива у срцу када се ђаво усели у душу! Гнев, злоба, вређање и униције тако муче душу, да човек не може да се смири: не једе, не пије, губи сан. У његово срце усељава се телесна похота. Данас је та страст као велики талас заплуснула људске животе. Неки не угасе страсти све до старости. А за свештеника најтежи грех је – управо телесни. Грижа савести га страшно мучи ако служи у нечистоти. У таквим случајевима Бог га удаљује од свештенослужења и уместо њега служе Анђели. А када благодат дотакне душу, никаква похотна осећања више јој не могу наудити. Страсни људи не налазе себи мира, и ако теже спасењу хоће да оду у пустињу, у манастир. Али људско срце је само, и муке су скривене управо у њему. Куда год човек да оде, његово ће се срце свеједно раздраживати и неће имати мира. Да би тај пакао душе био уништен, треба се пре свега молити и постати свестан сопствене кривице. Кроз молитву ће се отворити наша душевна адска тамница. Зато све треба открити духовнику – све помисли које нас муче. Кроз причешће Светим Тајнама Господ ће осветити наш душевни пакао и претворити га у светли рај.

Осим тога, треба се молити за оне који нас вређају. Ако тако будемо чинили, Господ ће разорити душевни и домаћи пакао, и васкрснуће нас за нову вечну радост, па ће се наше срце обрадовати и нико нам више неће одузети ту радост.

схијтуман Сава Псковско-Печерски

Први пут је тада сазнала да има цркава у којима се служи сваке недеље. Почела је чешће да долази и саопштила ту „новост“ и својима. И отада сваке недеље и празника неко из (њене куће сиђе доле у вирошицу у храм Божји. „А у кући

његовим скандалозним поступцима, власт га је затим осудила на робију и сав га је свет презрео. Међутим, сва та јавна срамоћења само су још више огорчавала Вајлда и чинила да буде још гори.

И онда се догодило нешто